

Він розбудив Карманова серед тихої каліфорнійської ночі, яка, гіпотетично, була зараз на іншій півкулі, і коротко пояснив суть питання, закликавши скористатися гуглом і переглянути останні новини з України.

— Це прекрасно, Федоре, — озвався Карманов. — Нарешті нам вдалося якось їх розворушити.

Голос його був радісний.

— Я так давно чекав того моменту, коли вони, нарешті, почнуть ставитися до нас серйозно. Вони роблять за нас ту роботу, на яку ми просто не мали коштів. Тепер всі в Україні знатимуть про нашу корпорацію і про те, який крутий форум ми організуємо. Я щасливий.

— Потрібно, щоб ти сказав кілька слів на відео-конференції.

— Ок, жодних питань. Я лише приведу себе до ладу.

Упродовж наступних трьох годин він не мав можливості навіть як слід умитися після сну, не кажучи вже про сніданок. Розуміючи, що вже підпирає час, він відірвався від інтернету, аби привести себе трохи до ладу, і за півгодини ще з мокрою головою вибіг із дому, на ходу набираючи есемеску Славі — «Одягни окуляри, ти в них здаєшся розумнішим». За двадцять друга Федір уже паркувався біля прес-центру УНІАН. У скверику біля прес-центру він застав Славу. Слава, вдягнувши за проханням Федора окуляри, сидів на лавочці, блідий і наляканий, і витріщався у простір перед собою.

— *Ти що, накурений? — я вхопив Славу за плечі, щоб розгледіти його каламутні очі.*

— *Чувак, у мене вперше в житті така відповідальна подія, — став белькотати він. — Я всикаюся зі страху, якщо чесно. Мені треба ввійти в вольову медитацію, щоб опанувати себе. Маю трошки побути сам із собою.*

— *Маєш десять хвилин, — гиркнув я. — Чувак, згребися в купу, ти мені потрібен. Ти маєш розповісти людям про Форум. Усе це — лише залякування. Тебе ніхто не посадить. Система боїться. Це Голем нашої держави зараз намагається захистити себе від «Соми», ось і все. Отямся.*

— *Я знаю, чувак. Я зараз буду в нормі.*

Чорт. Я роздратовано відійшов від Слави, який випрямив спину, заплющив очі й став робити вигляд, що входить у медитацію. У мене теж трусилися руки, бив мандраж і кидало в піт, і щоб зайняти пальці, я дістав сигарету. Журналісти і телевізійники з камерами проходили повз нас із Славою, вочевидь, не підозрюючи, що ми будемо головними ньюзмейкерами найближчих сорока хвилин і поспішали у хол, розставити апаратуру. Від кількості преси, що зібралася в УНІАНі, мене почало мутити.

— Чувак, пішли, — сказав я, і Слава відкрив очі. Розімнув плечі і встав.

— Ти в порядку?

Дивлячись кудись у простір, Слава кивнув. «Усе пропало», — подумав я. Слава йшов мовчки, він і справді скидався на одного із зомбі, котрих мав би виготовляти на своїх «фабриках думки» Карманов. Зрештою мене це все почало смішити.

— Дозвольте, будь ласка, — ми протиснулися крізь натовп журналістів, які вителюцували свої фотооб'єктиви на порожні столи в прес-центрі, де вже стояли таблички з нашими іменами — «ФЕДІР МОГИЛА, директор із комунікацій корпорації “SOMA”» і «СВЯТОСЛАВ ЖУКОВСЬКИЙ, директор Першого Міжнародного когнітивного форуму».

— Колеги, просимо дві хвилини. Ми встановимо зв'язок із паном Кармановим і зараз розпочнемо наш брифінг.

Я запитав у скайпі Карманова:

— Ти тут? Ми починаємо.

— Тут, — озвався він і поставив смайлика зі святковою трубкою-дуділкою.

Я відповів йому зеленим смайликом, що блює, й увімкнув відеозв'язок. За секунду Карманов з'явився на екрані, і стало видно, що він знаходиться на березі моря, де якраз сходило сонце. Карманов вбраний більш ніж неформально — у яскравій сорочці-гавайці, бейсболці і строкатих шортах — мав одіозний вигляд — ні дати, ні взяти денді-мільйонер. Тепер нам точно кінець, — блимнуло мені в голові білим ламповим світлом, і я весь покрився інесь, як пляшка кока-коли в рефрижераторі.

— Отож, пані і панове, починаємо екстрену прес-конференцію, — розпочав я, вже розуміючи, яким недоречним є мій офіційний тон на фоні Карманова зі склянкою якогось напою, що він посмоктував через соломинку, лежачи на шезлонгу і з інтересом поглядаючи у вічко камери. — Мене звати Фе-

дир Могола, я є головою прес-служби та відділу зовнішніх зв'язків компанії «Сома Інкорпорейтед», корпорації, яку на сьогоднішній день очолює пан Дмитро Карманов. Зі мною мій колега, Святослав Жуковський, який представляє Перший Міжнародний когнітивний форум і виконує функцію виконавчого директора форуму.

— Доброго дня, — суворим стриманим голосом, виклавши руки на стіл і озирваючи усіх холодним поглядом, озвався Слава. Він видавався рішучим і децю заклопотаним, як і належить людині з його повноваженнями. Лише постійне облизування пересохлих губ видавало, що в Слави сушняк. Із прямого включення з Малібу донісся легковажний звук — схоже, це подзеленькували кубики льоду в склянці у Карманова.

— Отож, як представники пана Карманова, ми, перш ніж надати слово самому Дмитрові Івановичу, коротко озвучимо тему нашої зустрічі, — я невпевнено глянув на екран ноутбука. По цих словах Карманов закусив соломинку і з цікавістю нахилився ближче до камери. На задньому тлі я бачив якихось людей, що стояли біля крайки моря і робили ранкову гімнастику. Ковтнувши, я продовжив: — Наразі жодних офіційних звинувачень висунуто не було, й існує лише підозра, яку деякі ЗМІ поширили як dokonаний факт. Ми подали запит в СБУ, однак поки жодної офіційної відповіді звідти не надійшло. Звинувачення в тому, що пан Карманов готував військовий переворот, є лише інформаційною атакою, оскільки на даний момент на нього не відкрито жодної карної справи ні в СБУ, ні за кордоном. Так само є вигадкою те, що пана Карманова подано у міжнародний розшук як керівника терористичної організації. Пан Карманов до моменту вкиду інформації у медіа перебував із робочим візитом у США і планує повернутися в Україну, щойно завершить справи й матиме певність, що в Україні його не чекатимуть політичні переслідування. А зараз я хочу надати слово самому Дмитрові Івановичу з тим, щоб він особисто прокоментував ситуацію.

— Усім привіт, гелоу еврїбаді, — озвався Карманов. — Я на пляжі Малїбу, тут зараз світанок, хто не вірить, прошу подивитися, — і Карманов для певності розвернув ноутбук у себе на колінах так, що стало видно не лише червонясте небо над океаном і засмаглих жіночок у купальниках, які робили ранкову гімнастику, але і його ядучо-пістряві шорти. — У нас зараз плюс двадцять шість, небо практично безхмарне, погода погожа, безвітряна. Океан зараз дуже спокійний.

Журналісти — всі як один — оцінили картинку зі сходом сонця, дехто навіть зробив відповідну фотофіксацію.

— Чесно кажучи, про ці заяви, що з'явилися сьогодні в українській пресі, мені навіть не хочеться нічого говорити. Усе, що я хочу сказати, — це те, що ми робимо дійсно круту справу, і хлопці, яких ви бачите зараз у залі, — вони реально молодці. Ми займаємося інноваціями. Тут, у Кремнієвій долині, куди я приїхав для перемовин із деякими спікерами нашого форуму, дуже тепло сприймають наш проект і вірять, що він приверне багатомільйонні інвестиції в Україну. Питання в тому, чи потрібні ці інвестиції Україні? Вважаю, що так. Та є люди, які думають інакше. І схоже, вони так бояться цих інновацій, що готові на будь-які провокації, зокрема й ціною добробуту українського народу. Чи справедливо позбавляти українців шансу на успіх? Я вважаю, що ні.

Карманов замовчав і втупився запитально своїм невинним обличчям у веб-камеру.

— О'кей... — я підхопив його релаксний настрій і відчув, що атмосфера в прес-центрі стала мінятися. Усіх до глибини душі вразили тропічні шорти Карманова і передзвін льоду в його склянці. — Можливо, у когось є запитання до пана Карманова?

Зразу ліс рук і мікрофонів тягнуться до нас.

— Скажіть, будь ласка, пане Карманов, у соціальних мережах ширяться якісь чутки, що ви готуєте армію якихось зомбі, щоб зробити якусь революцію, — ставить одна мо-

лода журналістка запитання так, наче попередні двадцять хвилин вона вела напружені перемовини з космічною базою в Г'юстоні і тимчасово була відсутньою. — Як ви можете прокоментувати це твердження?

— Революція буде. Але це буде революція свідомості. А стосовно зомбі... — Карманов посміхнувся. — Мені здається, зомбі уже захопили владу, і тепер потрібно добре поставитися, щоб їх звідти витравити. Насправді, працюючи з когнітивними технологіями і когнітивним баченням майбутнього, я часто почуваюся одним із братів Люм'єр або Ніколою Теслою, які щоразу мають пояснювати обивателям, що слово «психотехнології» жодним чином не пов'язане з релігійними культами, магією, езотерикою і парапсихологією. Це така ж сфера наукових розробок, як і ядерні дослідження, розшифровування геному людини чи вивчення глибокого космосу. «Зомбі», «гіпноз», «вуду» — все це терміни людини, вкрай далекої від науки і сучасного бізнесу.

— Ірина Бичкова, газета «Врем'я-час-тайм». Скажіть, будь ласка, пане Карманов, коли ви плануєте повертатися в Україну і чи не збираєтеся назад у Росію?

— Я вже сказав, я повернусь, щойно матиму гарантії недоторканності. Я хочу привести в Україну мільярдні інвестиції і створити тисячі нових робочих місць. Щоб зробити це, мені потрібно якщо не допомога держави, то, принаймні, її невтручання. Щодо Росії, у мене вже немає ніяких бізнес-інтересів і я планую надалі залишатися в Україні. Я мешкаю в Україні уже понад десять років і сприймаю Україну як свій дім, — я зауважую як Карманов влітає цей момент легітимності своєї кандидатури на пост президента. — Більше того, в моїх планах — активна громадська і політична діяльність, і щойно я повернуся з США, планую отримати громадянство України.

— Левко Зелений, телеканал «Країна». Прокоментуйте, будь ласка, слова про те, що у ваших планах займатися активною політичною діяльністю.

— У мене існує стратегічне бачення для України, яка бачиться мені дуже привабливою з точки зору розвитку й інвестицій. Однак задля того, щоб зробити цей розвиток можливим, необхідна політична воля, оскільки справа за-торкує глибинні економічні перетворення і різкий науковий стрибок. У наших планах є створення політичної партії задля впровадження когнітивістського й інноваційного лоббі в парламенті, а дві тисячі п'ятнадцятого я планую брати участь у президентських виборах.